

Vreemdgaan

Mijn leven is van mij

Vreemdgaan

Mijn leven is van mij

Linda Wuijts

Schrijver: Linda Wuijts
Coverontwerp: Linda Wuijts 'Lichtwerker' acryl op doek
ISBN: 9789402172119
© Linda Wuijts

Inhoudsopgave:

<i>Voorwoord en dankwoord</i>	6
<i>Inleiding</i>	8
1. Mijn 'donkere' jeugd	11
2. Zelfstandig wonen	23
3. Huisje, boompje, kindertjes	31
4. Overleven met autisme en beperking	41
5. Zelfontwikkeling door helend tekenen	63
6. Langzame dood	67
7. Een laatste krachtsinspanning voor zoon lief	75
8. De omkering, een innerlijk besluit	81
9. De week die mijn leven zou veranderen	83
10. Nog eens een Bourgondische Reinigingsweek	99
11. De liefde slaat in als een bom	109
12. Is scheiden lijden of bevrijden?	119
13. Loslaten om te kunnen veranderen	127
14. Hoe nu verder?	135
15. Uitwerkingen van vijfenveertig jaar stress	143
16. Afscheid van mijn vader	147
17. Brief aan mijn moeder	171
18. Inzichten, beter laat dan nooit	177
 <i>Nawoord</i>	 183

Voorwoord en dankwoord

Het leven is als een golf, soms zit je er bovenop en zie je alles helder en duidelijk, dan weer schuif je naar de diepte en lijkt je te verdrinken. De kunst is om je met de golf mee te laten stromen en te voelen in het NU! Als je dan weer in de diepte van de golf zit en je kunt hier de minder prettige ervaringen beleven en die mee naar boven brengen, dan neem je jouw kracht mee, om weer verder te kunnen gaan. Door licht te laten schijnen op jou 'donkere' stukken, krijg je meer zelfsturing over je leven. Je verlaat oude patronen, die jou afhouden van zijn, wie je werkelijk bent.

De hoofdstukken in dit boek zijn samenvattingen uit mijn leven. Ze zijn niet perse geschreven in een chronologische volgorde. In mijn dagelijks leven is alles altijd aanwezig, de moeilijke tijden en de zonnige momenten, wisselen elkaar dagelijks af.

Ik dank Pablo van Well voor zijn ondersteuning in alles wat ik wil creëren. Zonder zijn wijze adviezen, zou ik mijn persoonlijk leven nooit zo hebben kunnen ontwikkelen. Juist door zijn wijsheid, kennis, visie en liefde heb ik mijzelf helemaal teruggevonden en kon ik bewuster en krachtiger voor mijzelf gaan staan, ten tijden van belangrijke en angstige confrontaties die ik aan moest gaan. Ook dank ik hem voor de (figuurlijke) schoppen onder mijn edele bips, als ik moeite had om verder te gaan met schrijven.

Mijn oprechte dank gaat uit naar mijn ouders voor het feit dat zij mij uit liefde verwekt hebben. Van hen heb ik vele lessen geleerd en levenservaringen opgedaan. De familiepatronen heb ik mogen herkennen, doorleven en uiteindelijk losgelaten. Zij hebben mij gesteund op voor hen mogelijke manieren.

Mijn zus dank ik voor het feit dat we samen zijn opgegroeid, ruzie maakten en konden delen. We steunden elkaar in tijden dat het noodzakelijk was, ieder op onze eigen wijze.

Mijn dank gaat uit naar de man waar ik twintig jaar mee samen ben geweest. Voor de jaren waarin we samen zorg hebben

gedragen voor onze kinderen en dat we altijd op elkaar konden rekenen.

Met heel mijn hart wens ik mijn dochter, alle goeds op haar eigen pad, die vol en druk is. Zij is vrij om geheel haar eigen leven vorm te geven, zoals het haar goeddunkt. Voor steun, advies en een echt gesprek zal zij altijd welkom zijn en blijven!

Mijn zoon dank ik voor de harde lessen die ik moest leren, om mijzelf te scholen in geduld en volharding. Zonder diepe liefde voor hem en de vele lichtpuntjes op ons pad, zou ik deze zorg niet zolang hebben kunnen dragen.

Verder dank ik alle andere familieleden, vrienden en kennissen, die mijn levenspad gekruist hebben, soms een tijdje meegelopen zijn, of alleen heel kort in mijn blikveld kwamen. Vaak zijn die korte ontmoetingen een ware bron van inzicht, inspiratie en levenslessen geweest. Van al deze mensen heb ik iets geleerd, ik dank jullie hiervoor.

Speciaal dank ik Noor, zij was de eerste aan wie ik mijn manuscript durfde te laten lezen. Zij bracht mij inzicht door haar eerlijke mening.

Ik dank jou, lezer van dit boek. Ik wens je veel leesplezier en hoop dat mijn levenservaring jou pad zal kunnen verlichten!

Inleiding

Ik schrijf dit boek in eerste instantie voor mijzelf. Dit om mijn innerlijke geheimen en diepere kennis naar buiten te brengen. Door mijzelf in al mijn kwetsbaarheid te openbaren in wie ik ben en waar ik voor sta, maak ik mijzelf sterk. Ik laat lezen waar ik vandaan kom en welke worstelingen ik heb doorgemaakt om mijzelf te helen en te groeien in bewustzijn. Ik reken af met de drie 'essen'. We kennen ze allemaal, Schuld, Schande en Schaamte. Deze kunnen ervoor zorgen, dat je blijft zitten waar je zit en niet ten volle je leven durft te leven.

Ten tweede schrijf ik dit boek voor mijn naaste familieleden, omdat ik altijd blijf hopen dat er een sprankje bewustzijn tot hen door zal dringen.

Ten derde schrijf ik voor ieder ander, je zult facetten van jezelf herkennen in mijn verhaal. Doordat je geraakt wordt in wat ik schrijf, kun jij bij jezelf reflecteren en voelen wat dit betekent voor jou in jou leven. Welke emoties komen boven? Angst, verdriet, pijn, boosheid, schaamte... Mogen ze er zijn, durf je ernaar te kijken of stop je ze weg? Leg je de schuld bij de ander? Heb jij, lieve lezer, het lef om bij jezelf naar binnen te gaan? Durf jij dat, eerlijk zijn naar jezelf, je eigen hart? Wat of wie moet je opofferen om meer jezelf te mogen worden? Waar verstop jij jezelf achter?

Dit boek gaat over hoe ik ontdekte dat ik mijn hele leven lang al vreemd gegaan ben. En wat denk jij nu? 'Vreemdgaan, wat een verderfelijke vrouw, dat doe je toch niet!' En ik beken schuld. Ik ben mijn hele leven lang vreemd gegaan. En wat is dan vreemd gaan? In onze maatschappij is vreemd gaan, dat je met een ander persoon seks hebt terwijl je samenwoont, verkering hebt of getrouwd bent. Dat is vreemdgaan en daar staat zelfs de doodstraf op! Daar kun je voor gestenigd worden of onthoofd, in sommige culturen. En als je niet meer lijfelijk gestraft kunt worden, zoals in onze maatschappij, dan wordt je wel afgemaakt met woorden. Dan

staat iedereen in de rij om je te veroordelen. En zeg nou zelf daar doen we helaas allemaal aan mee.

Met vreemdgaan bedoel ik iets heel anders. Ik ontdekte dat ik regelmatig vreemd ga, door niet voor mijzelf te kiezen. Ik laat dan een ander mijn leven bepalen. Ik laat mijzelf door een ander persoon bezitten en hoop dan, dat die ander wel weet wat goed voor mij is. Kortom ik geef mijn verantwoordelijkheid aan die ander. In dit boek onderzoek ik, wanneer en hoe ik vreemd ben gegaan, op welke momenten heb ik mijzelf in de steek gelaten. Ik heb in mijn leven ervaren dat het heel moeilijk is om bij mijzelf te blijven en eerlijk te blijven naar mijzelf! Veel te snel ga ik in de aanpassing en laat ik mijzelf zwaar in de steek. Ik luisterde niet naar mijzelf, ben over mijn gevoelens heen gestapt, heb mijzelf in de kou gezet.

Als je hart geraakt wordt moet je dat volgen, want een leven gestuurd vanuit het hart is een leven vol vreugde, licht en liefde. Mijn hart ging open en mijn leven veranderde compleet. Hoe kun je nou vreemdgaan als je het gevoel hebt thuis te komen in jezelf? Hoe kun je nou vreemdgaan, als je zielsgelukkig bent? Hoe kun je nou vreemdgaan, als je eindelijk vindt wat je al je hele leven zoekt? Dit vind ik vreemd.

1 Mijn 'donkere' jeugd.

Tijdens mijn jeugd heb ik me vaak verbaasd over waar ik terecht was gekomen. Ik voelde me verdwaald en alleen, er mistte iets. Maar wat? Van binnen voelde ik altijd een diepe verbondenheid met de kosmos. Mijn innerlijke wereld was groot, oneindig groot. Het was zo donker waar ik was. Ik voelde me verloren en dodelijk eenzaam, HELP! Soms, als ik in bed lag, leek mijn bed te schudden en draaide alles om mij heen. Soms ook leek het wel alsof ik door het donkere heelal zweefde. Daar in het donker voelde ik mij veilig, ik was niet bang in dit donker.

Er was een overtuiging in mij dat er meer moest zijn, dan wat ik in mijn dagelijkse gezinsleven meemaakte. Het leven is eenzaam en ik vraag me af waartoe het dient. Waarom ben ik op aarde? Wat kom ik hier doen? Ik ben altijd op zoek geweest naar...

Tja, wat zocht ik eigenlijk? Ik ging naar de bibliotheek en heb alles gelezen over spiritualiteit, parapsychologie, bijna dood ervaringen, uittredingen, zelf genezing. Ik snakke naar kennis en diepgang. Ik verkeerde in de veronderstelling dat de mensen om mij heen ook deze kennis en diepgang hadden, maar daar nooit over spraken.

Ik ben opgegroeid in een achterbuurt. Hier leerde ik dat je moest knokken voor je leven. Ik luisterde graag naar mooie liedjes over liefde. Wat bedoelen ze daar toch mee? Ik begreep geen snars van wat ik zag en hoorde, wat liefde zou moeten zijn. De relaties die mensen onderhielden waren voor mij onbegrijpelijk. Is dat nou liefde? Elkaar uitschelden, afslaan, ruzie maken...

Het ouderlijk huis herinner ik mij als donker. Er hingen donkerbruine gordijnen, de luxaflex voor het raam was meestal gesloten en de vitrage ook. Het raam aan de achterkant werd versluierd door een grote klimplant de 'blauwe regen'. We mochten niet altijd de deur zomaar opendoen, want mijn pa draaide regelmatig de watermeter en de elektriciteitsmeter om. Geen prettig idee, als er een controleur op de stoep zou staan.

Vader

Mijn vader was vierentwintig toen ik geboren werd. Mijn ouders hadden geen woning en moesten samen met mij ergens inwonen. In de eerste maanden van mijn leven ben ik heel veel verhuisd, want met zijn drieën ergens inwonen was niet gemakkelijk. Pas na een jaar werd hen een huis aangeboden.

Mijn pa werkte als loodgieter op de bouw, moest al vroeg de deur uit en kwam laat thuis. Hij had nauwelijks geduld met zichzelf. Als hij iets moest maken en het niet meteen lukte, begon hij al snel te schelden en te vloeken. Tot zijn dertigste heeft hij gewerkt. Hij werd ontslagen en was hier terecht boos over. Hij kreeg een uitkering, maar moest solliciteren. Men bood hem een andere baan aan, die hij niet mocht weigeren. Ik herinner mij nog hoe boos hij was en riep: "Ze lijken wel gek, ik ga toch niet werken voor minder geld dan mijn uitkering!" Op een dag kwam hij thuis en zei: "Zo en nou is het genoeg, ik ga nooit meer werken, ze kunnen allemaal kapot vallen!" En daar heeft hij zich zijn hele leven lang aan gehouden. Nooit heeft hij zich nog verder ontwikkeld, op geen enkel vlak.

Mijn pa was vanaf die tijd meestal thuis, hij lag vaak op de bank. En mijn zus en ik moesten dan stil zijn, want o wee als ie wakker werd... Hij schold vaak en zijn handen zaten nogal los. Het is meerdere keren voorgekomen dat ik als kind in bed lag, boos, gefrustreerd en onmachtig, doordat mijn pa mij respectloos had behandeld, mij uitgescholden of geslagen had. Ik stelde mij dan voor hoe ik hem uit mijn wereld zou kunnen krijgen! Ik verzon allerlei manieren om hem te vermoorden en daar had ik dan tegelijkertijd weer een schuldgevoel over.

Pas tijdens zijn sterven hoorde ik van mijn zus, dat ook zij als kind met deze gedachte rond had gelopen.

Mijn pa zag zijn vrouw als zijn bezit en behandelde haar respectloos, zijn kinderen zag hij als een last. Hij zorgde voor zoveel ellende en strijd in ons gezin en weigerde ook maar even bij

zichzelf naar binnen te gaan. Hij was een agressieve, dominante, infantiele man. Alles waar hij last van had, kwam door een ander. Soms waren wij dat, de kinderen, een andere keer zijn vrouw, maar ook andere familieleden, vrienden, de buurman, de regering. Het maakte niet uit, het lag altijd buiten hem. Hij was een kei in het spelen van de slachtofferrol. Ook vond hij het heel normaal om te slaan, zo was hijzelf ook opgevoed!

En zo gaat dat in menig gezin, wat je meekrijgt van thuis, doe je zelf ook weer bij je eigen kinderen. Onbewust als we zijn van ons eigen gedrag! Bij mijn pa thuis kregen ze met de stalen mattenklopper en hij is, als jonge jongen, door zijn vader bijna doodgeslagen. En dat terwijl hij niets vermoedend, een goede daad had verricht, door zijn oudste zus haar kleren te gaan brengen. Deze zus was het huis uitgegooid en mocht haar persoonlijke spullen niet eens meenemen! Zij had mijn pa gevraagd om haar kleren te gaan halen en hij, gelukkig met een kwartje in zijn zak, deed dat. Mijn opa was zo woedend geworden, dat hij begon te slaan en niet meer ophield. Mijn pa lag half bewusteloos op de grond, inmiddels wist ie wel dat ie blijkbaar toch iets fout gedaan had!

Ik heb als kind altijd het gevoel gehad dat mijn vader in zijn ontwikkeling is blijven steken. Hij is nooit volwassen geworden. Ik wist dat er iets met hem gebeurd was, waardoor hij zich zo gedroeg. Pas aan het eind van zijn leven, tijdens zijn ziekte kwam dit verhaal uit hem, doordat ik echt contact met hem ging maken.

We moesten regelmatig voor straf naar bed en als we het waagden om geluid te maken, dan kwam hij naar boven en sloeg, totdat we stil waren. We mochten ons niet verweren, er werd niet naar ons geluisterd. Ik was al snel stil en bleef stil, muisstil, om geen aandacht te trekken.

Later leerde ik dat dit een overlevingsmechanisme is wat ik onbewust voor een groot deel in mijn leven in stand heb gehouden. Pas toen ik mij er bewust van werd kon ik het loslaten. Dat is een lange ontwikkelingsweg geweest.

Er kwamen veel mensen over de vloer. Mijn vader had snel overal contact. Hij was erg gevoelig voor de ellende van een ander, men kwam ook regelmatig naar hem toe voor raad en steun. Hij nam de problemen van die ander zo serieus, alsof het zijn eigen zaak betrof. Hij schold en tierde over het onrecht wat die ander was aangedaan.

Ik denk niet dat het veel hielp, maar men voelde zich wel door hem gesteund. Andersom was natuurlijk minder gunstig, want als iemand het lef had om hem op zijn gedrag te wijzen dan ging het mis. Ruzie in de tent en vechtpartijen waren het gevolg.

Hij had vrouwen die iets te zeggen hadden niet hoog zitten en dat liet hij duidelijk merken. Een goede vrouw werd geacht naar haar man te luisteren en als ze dat niet deed, dan had die man zijn vrouw niet goed onder controle!

Mijn vader bezat een grote dosis humor en kon mooie verhalen vertellen over wat hij, samen met ma, had meegemaakt tijdens hun reizen. Menigeen lag aan zijn lippen. Hij was een avonturier en hield van de rust, stilte en de natuur. Hij kon helemaal lyrisch worden van het spotten van wilde dieren, een prachtige waterval, hoge bergen of grote zwevende roofvogels. Gelukkig heeft hij dit stuk in zijn leven wel helemaal geleefd!

Moeder

Zij is een stille, lieve, zachte vrouw. Veel te jong raakt ze van mij zwanger, achttien jaar is ze en heel 'bleu' en angstig. Ze staat altijd klaar voor ons kinderen en doet het huishouden. Zij heeft haar taak als toegewijde echtgenote en moeder hoog in het vaandel staan.

Zij kent zichzelf geen waarde toe en laat door mijn vader over zich heen lopen. Ik kan me herinneren dat zij geslagen werd en dat zij naar de slaapkamer rende. Wij kinderen mochten niet naar haar toe, maar moesten bij onze woedende pa blijven. Ik was heel bang.

Ze was verlegen, teruggetrokken en durfde niet veel in de buitenwereld. Later zou dit veranderen, omdat ze alles moest regelen met instanties. Mijn pa maakte zich overal kwaad om en maakte ruzie, daardoor kreeg hij niks voor elkaar en liet hij het graag aan mijn moeder over.

Ze was onzeker en ontevreden over haar uiterlijk, schaamde zich voor bepaalde delen van haar lichaam, terwijl ze een hele mooie vrouw was en nog steeds is! Ze haalt zichzelf regelmatig onderuit. Ik vind haar nog steeds een prachtmens en hou van haar zoals ze is. Wat ze ook doet ik zal altijd van haar blijven houden, onvoorwaardelijk, zelfs al doet ze mij pijn!

Wat heeft zij haar best gedaan om het in ons gezin sfeervol en gezellig te maken. Als we met de feestdagen gingen fonduen of gourmetten, had mijn vader daar geen zin in. Hij had nooit het fatsoen om zich een keer aan te passen en mee te doen. Hij gedroeg zich vreselijk, als een klein kind. Terwijl wij bezig waren om de tafel te dekken en het gezellig te maken, had hij met een paar happen het vlees, rauw in zijn mond gepropt en lag op de bank. Als wij dan met zijn drieën aan tafel zaten, gooide hij af en toe een misplaatste opmerking de lucht in, vooral bedoeld om ons 'feestje' te verzieken. Niet vreemd toch, dat wij met de feestdagen niet meer 'gezellig' thuis wilden zijn!

Ma heeft meestal tussen ons, haar kinderen en haar man ingestaan. Heel vreemd eigenlijk, alsof zij ons wilde beschermen tegen onze eigen vader. Zou dat ervoor gezorgd hebben dat wij nooit een normale band met ons pa opgebouwd hebben? Onze contacten gingen via mijn moeder, ook mijn pa maakte met ons, zijn eigen kinderen geen contact. Doordat zij er tussenin ging staan, kreeg zij de volle laag, met name van mijn zus en mijn pa. Ze stond hen toe haar als een deurmat te behandelen.

Later in mijn volwassen leven, heb ik haar daar meermalen op gewezen. "Ga tussen mijn zus en ons pa uitstaan, laat ze het samen uitvechten!" Maar ze begreep het niet, zag het niet of wilde het niet weten. In elk geval kon ze het niet, waardoor dit patroon in stand werd gehouden tot het bittere einde!

Ze is een gesloten boek, praat niet over haar gevoelens en stopt het liefst alles in de doofpot! Wel kan ze ineens met een stekende aanvallende opmerking komen, alsof ze zich moet verdedigen tegen de ander, alsof er een vijand zou zijn. Zou dit haar overlevingsmechanisme zijn?

Mijn ma verstaat de kunst om overal een creatieve oplossing voor te vinden. Ze is heel handig en vindingrijk. Als er iets kapot is in huis, is zij degene die het geduld en inzicht heeft om het te repareren.

Zusje

Ik zie haar nog bij de gaskachel zitten 's morgens, voordat we naar school gingen. Haar haren zaten helemaal in de knoop, als een vogelnestje. Het was een ramp voor haar om die haren te ontknopen. Langzaam moest ze bij haar positieven komen en o wee als je iets durfde te zeggen, ze had een ochtend humeur!

Mijn jongere zus is uit ander hout gesneden. Zij heeft van kleins af aan haar vader teruggegeven hoe zij over hem dacht! Zij koos de weg van de strijd. Dit leverde haar veel klappen op, want mijn pa was niet in staat naar zichzelf te kijken. Ik zag hoe zij leed onder het juk van onze vader. Zij had liefde, aandacht en begrip nodig en vroeg hierom op een negatieve manier, ze ontving klappen. Later vertelde zij mij: "Iedereen zag wat er bij ons thuis gebeurde, maar niemand, geen enkele volwassene stak een poot uit." Zij vermeden het om onze vader tegen de haren in te strijken, bang als zij waren voor zijn toorn. Een tante zei eens: "Ik zeg niet teveel, want ik ben bang dat ik dan je ma niet meer zal zien." Ook heeft mijn zus gebeld voor hulp, maar de maatschappelijk werkster die aan de deur

kwam werd onmiddellijk afgebekt. Wat pa precies gezegd heeft weet ik niet, maar blijkbaar was het duidelijk genoeg. Ze beende weg en heeft nooit meer iets van zich laten horen.

Kortom als je een grote mond opzet en dus als eerste aanvalt, kun je zelf al niet meer aangevallen worden. Dit mechanisme zorgt ervoor dat je zelf 'veilig' achter een harde muur gaat zitten, om niet gekwetst te worden. Je weigert naar jezelf te kijken, om te voelen wat er onder die boosheid zit. Je weigert om naar je eigen pijn te kijken. Zolang je achter die muur zit te blaffen, blijf je verstoken van echt contact. Wellicht ben je erg eenzaam achter die muur, waarschijnlijk ben je niet bewust dat je dit gedrag vertoont.

Ik zelf had ook zo'n veilige muur opgetrokken, het heeft lang geduurd, voordat ik me dat bewust werd. Toen ik dat eenmaal doorhad en besepte dat ik zelf de enige was die hier iets aan kon doen, heb ik langzaam maar zeker deze muur afgebroken.

Mijn zus kon klieren en wist van geen ophouden, als ik zei: "Zus, hou nou op!" ging ze vrolijk door. "Zus, dat doet pijn, hou nou op! Zus, ik word boos, nog even en je krijgt een mep." Ze overschreed regelmatig mijn grenzen en stopte pas als ze een mep had gekregen, dan begon ze te huilen en hield ze pas op met treiteren. Wij hebben veel ruzie gemaakt en gevochten samen. Meestal stiekem, want als onze ouders het zouden merken kregen we beiden straf en moesten dan, met de gordijnen dicht, in bed gaan liggen. We mochten elkaar niet verklikken, ook dan kregen we beiden straf. We zijn ook veel samen opgetrokken, hadden veelal dezelfde vrienden. Zij was de brutaalste en vocht zich 'vrij.'

In de omgang met mijn zus liet ik mij kleineren en afkraken. Ik vergoelijkte haar gedrag, omdat ik wist waar het vandaan kwam. Zeker heb ik mijzelf hier in de steek gelaten, door mijn mond te houden. Ik kon verbaal toch niet tegen haar op, zij kon goed van zich af bijten.

Mijn jeugd was dus niet bepaald halleluja, al waren er zeker ook veel leuke dingen. Mijn pa kon heel goed spelen. 's Avonds voor het naar bed gaan speelden wij rovertje. Wij verstopten ons dan ergens in huis en hij riep: "Ik ruik mensenvlees, ik ruik mensenvlees." Hij ging dan op zoek naar ons. Ik zat dan vol spanning in een donker hoekje te wachten. Bijna pieste ik in mijn broek, zo spannend was het. Ons pa kon dat goed, hij bouwde de spanning op en bonkte op deuren. Ik hoorde dan hoe hij dichterbij kwam en maakte me nog kleiner. En dan uiteindelijk was het zover, een harde bonk vlakbij. De deur werd opengegooid en ik werd door hem uit de kast getild. Hij gooide mij omhoog en kietelde. Dat was leuk, ik gilte van plezier en rende weg, om mijzelf nogmaals te verstoppen.

Nog iets wat heel spannend was. We mochten op de motorkap van de auto zitten en mijn pa croste dan door het losse zand in het bos. Als hij dan hard door een bocht ging of onverwachts remde vlogen mijn zus en ik gillend van de motorkap af. We hadden dan veel plezier.

Avontuur

Voor mij waren de vakanties fijne belevenissen. Samen met mijn ouders en zus, heb ik heel wat landen bezocht en avonturen beleefd. Tijdens deze reizen is mijn pa in zijn element. Ook ik geniet van het reizen en de natuurbeleving. Het is een groot genot om in de natuur te kamperen en wilde dieren te spotten.

Wel zaten wij dagenlang achterin de hete auto en het gebeurde regelmatig dat we wagenziek werden en moesten overgeven.

Mijn pa reageerde dan meestal boos, dat verhoogde de spanning.

Ik zat mezelf dan groot te houden en waagde het niet om te kotsen.

Als we een drukke stad naderden gaf mijn pa het stuur aan mijn ma over en zat hij te tieren en te schelden als zij fout reed.

Vol zenuwen zat ik achterin, muisstil.

Toch ben ik diep dankbaar dat ik deze geweldige avontuurlijke reizen mee mocht maken. Veilig, zonder zorgen met mijn ouders mee. Heel primitief, in het begin zonder tafels en stoelen. De koffer was onze tafel en jerrycans fungeerden als stoel. Voor het eerst genieten van de Spaanse zon, strand en zee. In deze tijd ging men nog niet op vakantie, wij vormden een uitzondering.

Met de hond gingen we elke dag in het bos wandelen. Ik ben nog dankbaar dat wij zoveel gingen wandelen en dat ik zo vaak in de natuur kwam. De bossen, heide en weide, de dieren die we onderweg zagen deden mij goed. We verzamelden de vruchten uit de natuur, bramen, beukennootjes, hazelnoten en kastanjes. Ik heb hierdoor ervaren hoe belangrijk de natuur voor mij is. De stilte en rust om mij heen, zorgden voor gelukkige momenten.

Waarom zou ik blijven leven?

Over het algemeen voelde ik me niet gezien, noch gehoord. Ik trok me ook terug in mijzelf, maakte me klein en onzichtbaar. Ik kan mij de momenten nog goed herinneren dat ik een einde aan mijn leven had willen maken. Ik fantaseerde dan hoe ik dat het beste zou kunnen doen. Voor de trein springen, leek me iets te grof, mijn lichaam in allemaal kleine stukjes verscheurd, nee dat niet. Ophangen, een strop om mijn nek, hoe moet je dat regelen? Ik stelde me voor dat ik een touw om een boomtak vastmaakte en met de strop om mijn nek naar beneden sprong. Maar wat als het mis gaat? Nee, ook dit was geen geschikte methode voor mij. Gif dan, gewoon thuis in je bed, een beker gif drinken en dan is het zo gebeurt. Maar wat voor een gif en hoe pijnlijk zal dat zijn? Gelukkig besloot ik, dat geen enkele manier van zelfdoding een goede keuze zou zijn! De angst voor lichamelijke pijn weerhield mij. En onbewust ook mijn behoefte om te willen leven en te leren. Er zijn momenten geweest waarop de kliffen en de bulderende zee diep onder mij, aanlokkelijk leken om me van mijn leven te verlossen. Zo'n moment is tijdens een vakantie in Scandinavië. Ik krijg de

opdracht van mijn pa om een foto te maken van hen bij een 'belangrijk' tekstbord. Zo'n foto maken was toen een heel gebeuren. Mijn pa staat nog iedereen een plaats aan te wijzen om te gaan poseren voor de foto, maar ik heb allang geknipt. Boos begint hij te tieren, ik krimp in elkaar, voel mijn hart pijnlijk samenknijpen en loop huilend weg. Bij de rand van de klif lonkt de diepte van de zee. Sombere gedachten gaan door mijn hoofd, niemand houdt van mij, het leven heeft toch geen zin. Zou ik durven springen?... Ik staar naar de scherpe rotsen en zie mijn lichaam al verscheurd en verpletterd worden... Dat kan ik mijn ouders niet aandoen, bovendien lijkt het me toch te pijnlijk en dus stap ik zonder iets te zeggen weer braaf in de auto.

Vriendjes.

Zoenen heb ik geoefend met kinderen uit de buurt. We staan met zijn allen in het gangetje, op een rijtje. De meisjes met de rug tegen de muur. De jongens moeten dan dichterbij komen om te zoenen. Zo wordt ook de tongzoen geleerd. Gewoon als wedstrijdje, wie het langste kan volhouden, zonder blauw te worden of flauw te vallen. In het begin vind ik het maar vies, maar ik laat me niet kennen en bijt me erdoorheen, ha, ha...

Op mijn veertiende breng ik mijn eerste vriendje mee naar huis. Mijn ouders laten hun afkeuring duidelijk blijken, zij vinden het maar niks, ze vinden me te jong. Het voelt alsof ik het fout doe. Als de vakantie aanbreekt wil ik niet mee, maar thuisblijven, bij mijn vriendje. Dat mag niet ik moet mee naar Spanje. Eenmaal in het land van de zon, blijken daar ook leuke jongens te leven. Met een paar vriendinnen en mijn zus mogen we op stap. Onze ouders komen controleren of we wel in de disco blijven, het strand is verboden terrein. Ik weet niet waarom... Zouden ze ergens bang voor zijn?